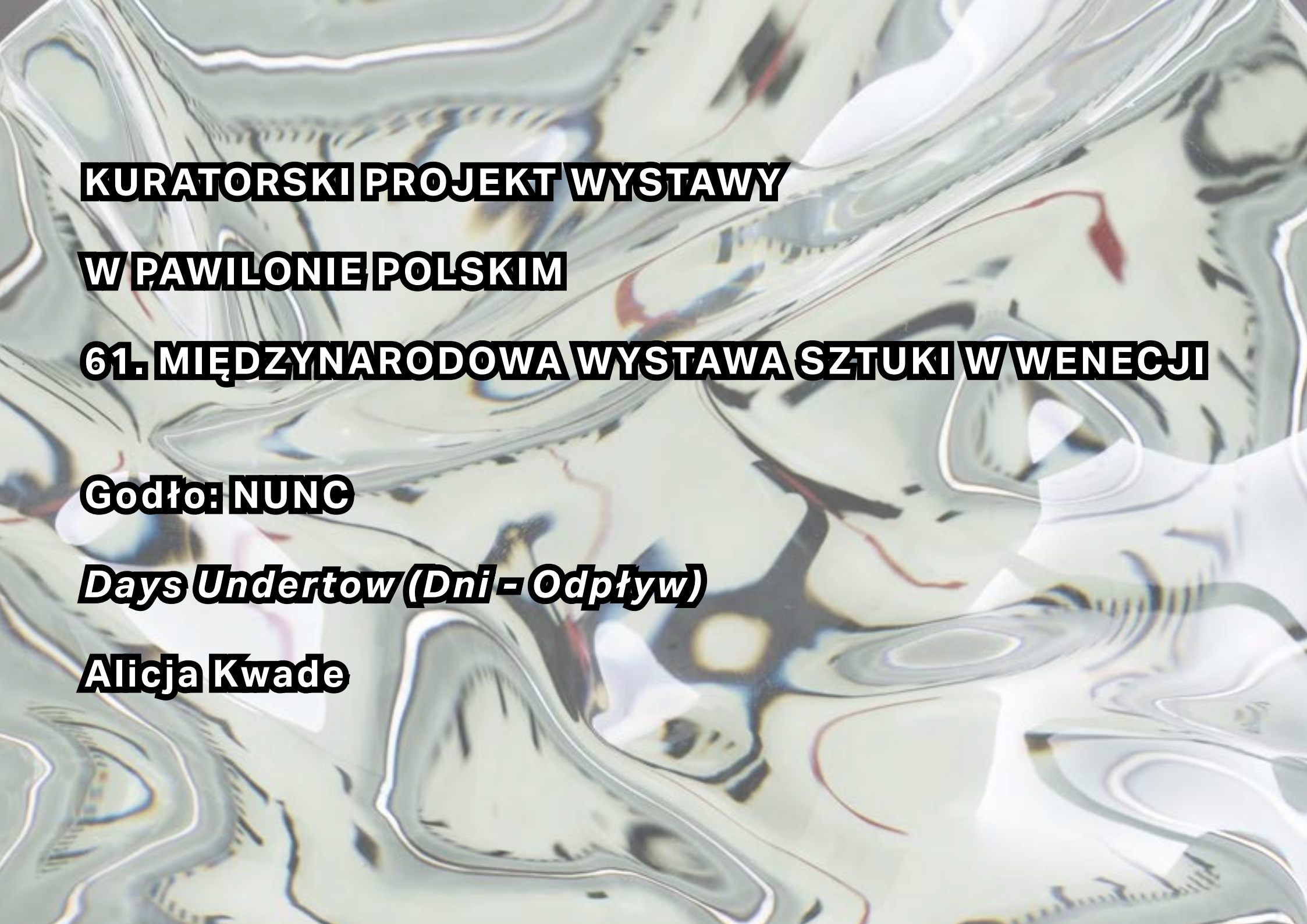

Days Undertow (Dni-odpływ)

Alicja Kwade, Konstanty Szydlowski

Dokumentacja złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 61. Międzynarodowej Wystawie Sztuki
w Wenecji w 2026 r. (fragment)

KURATORSKI PROJEKT WYSTAWY

W PAWILONIE POLSKIM

61. MIĘDZYNARODOWA WYSTAWA SZTUKI W WENECJI

Godło: NUNC

Days Undertow (Dni - Odpływ)

Alicja Kwade

Dni-Odpływ

Projekt wystawy *Days Undertow (Dni-Odpływ)* Alicji Kwade to liryczny ale i zdecydowany komentarz o całości i wielości świata, o melancholii nauki, która musi zaakceptować swoje ograniczenia i o niemożliwości panowania nad wszystkim. Świat jako wspólnym miejsce zakłada wiele różnych prędkości i rytmów osadzające się w narastających warstwach czasu. Związek Ziemi i Księżyca przejawia się w przyptywach i odpływach. Wyobrażają napięcie między przyciąganiem i odpychaniem, puls trwania.

Idea zakłócenia, które jest przejawem czasu, wskazuje na to, że rzeczywistość równowaga nie jest stanem niezmiennym i pozbawionym ruchu.

Przedstawienia dwoistości (jak np. nasza planeta i jej satelita, bieguny północny i południowy, dzień i noc, pozytyw i negatyw itd.), którymi posługuje się Alicja Kwade są metaforami czasu, których filozoficzny wymiar jest jednym z głównych motywów twórczości artystki.

W przestrzeni pawilonu lśni 12 kolumn z polerowanego szkła wysokości jednego metra, u których podstawy zatopione są zegary. Ich ustawienie w regularnej siatce przypomina ruiny świątyni. Ich liczba jest zarazem symbolem porządku i faktyczną miarą czasu wszystkich 24 stref Ziemi. Cylindryczny kształt szkła załamuje światło w taki sposób, że odwraca strony lewą z prawą. W konsekwencji optycznej przechodzący po drugiej stronie zegarów-kolumn ludzie będą wydawali się iść w dwóch przeciwnych kierunkach jednocześnie.

Days Undertow

Alicja Kwade's exhibition project *Days Undertow* is a lyrical yet powerful commentary on the wholeness and multiplicity of the world, on the melancholy of science having to accept its limits and on the impossibility of controlling everything. The world as a shared place implies many varied speeds and rhythms settling in accumulated layers of time. Tides and ebbs manifest the relationship between Earth and the Moon. More broadly, they represent the tension between attraction and repulsion and the pulse of existence.

The idea of disturbance as a manifestation of time – signifying that true balance is not a static state devoid of movement. The representations of dualities such as our planet and its satellite or north pole and south pole, day and night, positive and negative etc. employed by Alicja Kwade are metaphors for time, the philosophical dimension of which is one of the artist's central creative motifs.

Within the pavilion space, twelve one-meter-high polished glass columns shimmer. Clocks are embedded at their bases. Arranged in a regular grid, their placement evokes temple ruins. Their number is both a symbol of order and an actual measure of time across all 24 of Earth's time zones. The cylindrical glass shape refracts light in such a way that it reverses left and right. Consequently, as an optical effect, people passing on the other side of these clock-columns will appear to be walking in two opposite directions

Wierzchnia strona szkła jest pofałdowana, jakby wyobrażała zastygniętą falę. Do tej samej wysokości jednego metra na ścianie widać kolor błękitno-zielonego osadu szlamu po odpływie lub wyznaczający potencjalny przypływ. Symboliczna wysokość 1 m oznacza jednocześnie zbliżoną różnicę poziomu wody w morzu w dobowym cyklu, ale również jest skonstruowaną deklaratywnie przez człowieka ideą podstawowej miary świata.

Zamiarem jest stworzenie doświadczenia wejścia w przestrzeń pawilonu jako metafory pulsu świata, jego paradoksów, ludzkiego pragnienia opisanego go poprzez pomiary. Na dwóch przeciwległych końcach pawilonu są zawieszone dwa zegary, których tarcze obracają się w przeciwnym kierunku do ruchu wskazówek. Ich spreparowany mechanizm wydaje z siebie specyficzny dźwięk o wiele bardziej złożony niż samo tykanie, rodzaj niemal organicznego rozedrgania lub bicia serca, który wzmocniony słychać w całej sali.

Przyjmuje się, że przyszłość jest nieskończonym zbiorem możliwości. W poetycki i prowokacyjny sposób instalacja Alicji Kwade pokazuje, że można też tak określić teraźniejszość, a ściślej rzeczywistość, która zaciera ostre różnice między tym, co było, jest i będzie.

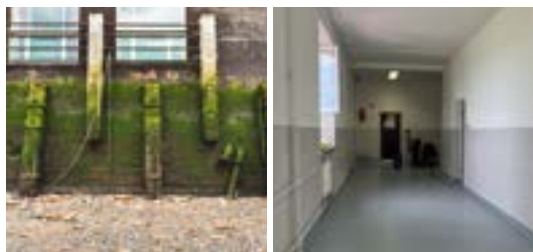
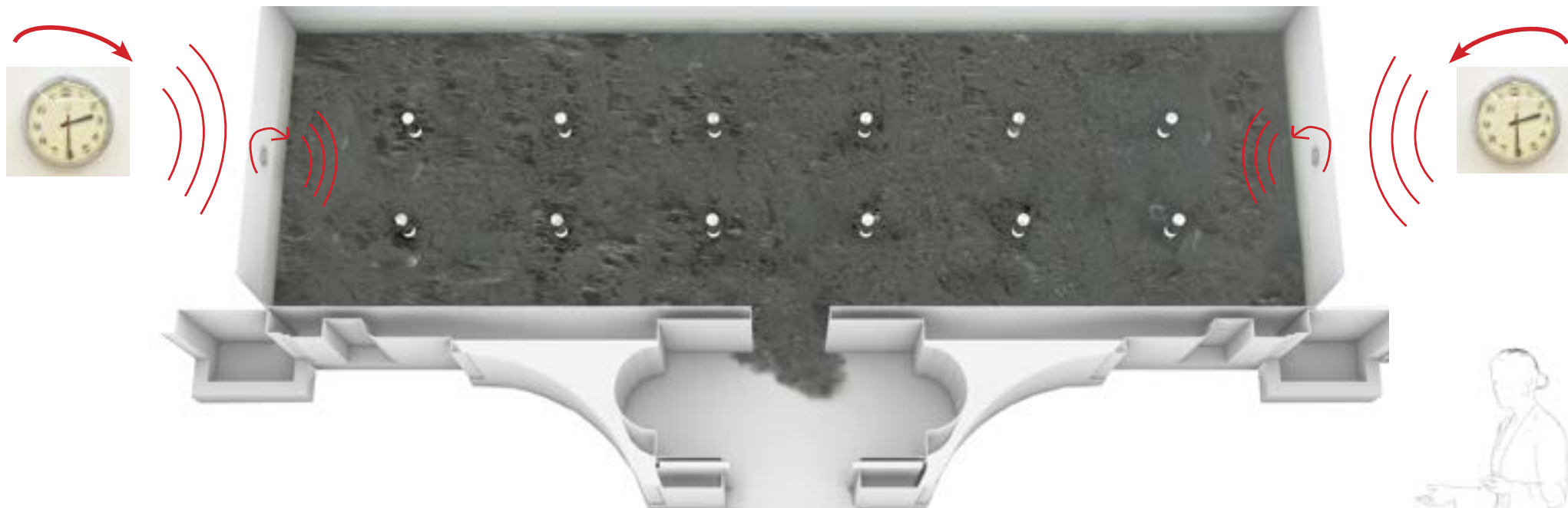
simultaneously. The top surface of the glass is rippled, as if representing a frozen wave. Up to the same height of one meter, a blue-green line of sedimented sludge, left by the ebb tide or marking the potential high tide, is visible on the wall. The symbolic height of 1 meter simultaneously signifies the approximate difference in sea level during the daily tidal cycle, yet it is also a declarative human construct – the idea of a fundamental measure of the world.

The installation aims to create an experience of entering the pavilion space as a metaphor for the world's pulse, its paradoxes, and the human desire to describe it through measurement. At the pavilion's two opposite ends two clocks are suspended whose dials rotate in the opposite direction of the hands. Their altered mechanisms emit a complex resonant sound – an amplified, organic pulsation or heartbeat-like resonance – audible throughout the hall, far exceeding simple ticking.

Conventionally, the future is seen as an infinite set of possibilities. In a poetic and provocative way, Alicja Kwade's installation proposes that *this quality defines the present* – or more precisely, *reality itself* – *actively blurring the sharp distinctions between what was, what is, and what will be.*

Dwa zegary wiszą naprzeciw siebie. W pierwszym wskazówka sekundowa obraca się zgodnie z ruchem wskazówek zegara, lecz tarcza i obramowanie poruszają się w kierunku przeciwnym. W drugim — odwrotnie: zegar obraca się w prawo, podczas gdy jego wskazówki kręcą się w lewo. Dźwięk mechanizmu jest wzmocniony i nagłośniony w przestrzeni wystawowej.

Farba na ścianie wskazuje zarówno maksymalny poziom przyprływu, jak i symboliczną wysokość 1m.

Podwójna podłoga przypominająca równinę błotną. Jej wykonanie będzie rezultatem testów prowadzonych w studiu artystki.

Dwanaście kolumn z polerowanego szkła, każda o wysokości jednego metra, z zegarami u podstawy wskazującymi czas w 24 strefach czasowych.